

РЕШЕНИЕ

№ 2684

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Златка Чолева
Розалина Г. Ботева

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело
№ 20211100512283 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258- чл. 273 ГПК.

С решение от 21.06.2021 г., постановено по гр.д. № 48966 по описа за 2020г. на Софийския районен съд, 85 състав, е признато за установено по отношение на С. П. Л. съществуването на вземането на “БНП П. П.Ф. С.А. П.”, действащ чрез “БНП П. П.Ф. С.А.” клон България за сумата 626,26 лева, представляваща задължение по договор за кредит № CREX- 14303329/ 27.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 25.09.2019г., до окончателното плащане на сумата, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 30.09.2019г. по ч.гр.д. № 54188 по описа за 2019г. на Софийския районен съд за 2020г. Със същото решение са отхвърлени предявените иски за установяване на вземането за главница по договора за кредит над сумата 626,26 лева до сумата 705,40 лева, за сумата 66,49 лева, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода 05.08.2017г.- 05.07.2018г. и за сумата 60.79 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 05.09.2017г.- 11.09.2019г., като неоснователни.

Срещу така постановеното решение, в отхвърлителната му част е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство. В жалбата са наведени доводи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че договорът за застраховка е част от кредитното правоотношение. Жалбоподателят излага доводи, че погасителният план към договора за кредит, в съответствие с разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 ЗПК, съдържа

информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане по погасителните вноски. В жалбата са развити съображения, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 12 ЗПК е приложим, когато потребителят погаси предсрочно главницата по договора за кредит, при което за него се поражда правото да получи нов погасителен план и той трябва да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главница и лихва, изчислена на базата на лихвения процент. Навежда се искане за отмяна на първоинстанционното решение в отхвърлителната му част и уважаване на предявения иск в цялост.

В срока и реда по чл. 263 ГПК не е подаден отговор на въззивната жалба от С. П. Л..

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 9 ЗПК, чл. 422 ГПК вр. , чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения за сключен договор за потребителски кредит № CREX- 14303329/ 27.12.2016г., по силата на който предоставил на ответника сумата 1012,27 лева, а ответникът се задължил да върне получената в заем сума на 18 месечни вноски, всяка в размер на 64,33 лева, ведно със договорената възнаградителна лихва. Твърди, че ответникът не е изпълнил в срок задължението си да плаща в срок дължимите погасителни вноски. Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника съществуването на вземането му за сумата 705,40 лева, представляваща задължение по договор за кредит №., за сумата 66,49 лева, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода 05.08.2017г.- 05.07.2018г. и за сумата 60.79 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 05.09.2017г.- 11.09.2019г.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника С. П. Л., в който се изразява становище за неоснователност на исковете. Становището за неоснователност на исковете са аргументирани с доводи за нищожност на договора, поради противоречието му с разпоредбите на чл. 10, ал. 1 ЗПК, чл. 11, т. 10 и т. 12 ЗПК. Развити са съображения, че договорът не отговаря на изискванията за размер на шрифта. Наведени са доводи, че в разрез с разпоредбата на чл. 11, т. 10 ЗПК в договора не са посочени взетите предвид допускания, взетите предвид при изчисляването на годишния процент на разходите допускания. Релевирани са доводи, че в договора липсва конкретизация за начина, по който е формиран годишния процент на разходите, което води до неяснота на включените в него компоненти. Излага доводи, че посочените клаузи не могат да бъдат заместени от повелителни норми , което обуславяло извод, че договорът е нищожен и потребителят дължи само чистата стойност на договора.

Не се спори по делото, а и се установява от събраните по делото доказателства, че между

страните е сключен договор за потребителски заем № .CREX- 14303329/ 27.12.2016г. От същия се установява, че ищецът е поел задължение да предостави на ответника сумата 999 лева, която да ответникът се задължил да върне същата на 18 месечни вноски, всяка от които в размер на 64,33 лева. По делото е представен сертификат CREX14303329, удостоверяващ сключен договор за застраховка "Защита на плащанията".

От назначената пред въззивната инстанция съдебно- техническа експертиза се установява, че шрифтът на процесният договор за кредит е 12pt.

При така установеното от фактическа страна въззивният съд приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, с оглед което съдът следва да разгледа оплакванията за неправилност на обжалвания съдебен акт, ангажирани от въззивника с жалбата.

За да бъдат уважени предявените искове следва да бъде установено при условията на пълно и главно доказване от ищеца кумулативното наличие на следните факти: валидно сключен договор за кредит № CREX- 14303329/ 27.12.2016г. между С. П. Л. и "БНП П. П.Ф." ЕАД, въз основа на който за ответника е възникнало задължение да върне на "БНП П. П.Ф." ЕАД предоставената му сума, ведно с договорената възнаградителна лихва; настъпване на падеж на вземанията; начална дата, период и размер на обезщетението за забава. Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест по чл. 154 ГПК, доказването на посочените предпоставки е в тежест на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 и сл. ЗПК "договорът за потребителски кредит" е писмен договор с конкретни реквизити, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, отсрочено или разсрочено плащане, лизинг и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са "потребителят" и "кредиторът", като "потребител" е всяко физическо лице, което е страна по договор за потребителски кредит и не действа в рамките на своята професионална или търговска дейност, а "кредитор" е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

Настоящият състав приема, че между страните е бил сключен Договор за кредит № CREX- 14303329/ 27.12.2016г. носещ подписа на ответника и неоспорен от него, с посоченото по- горе съдържание.

Досежно валидността на сключения договор за кредит, въззивната инстанция приема следното:

Сключеният между страните договор е за предоставяне на потребителски кредит по чл. 9 и сл. ЗПК. Процесният договор е сключен в писмена форма и отговаря на императивните

изисквания на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7, 9, 11 и 20 ЗПК. Посочени са датата и мястото на сключване, вид на предоставения кредит, индивидуализиращи данни за страните, размерът на получената сума, общият размер, който потребителят следва да върне, годишният процент на разходите, годишният лихвен процент по кредита, условия за издължаване на кредита - брой и размер на погасителните вноски и периодичността и датите на плащането им, срока на договора за кредит – доколкото в погасителния план е посочена крайна дата за издължаване на последната вноска, че са дължими 18 месечни вноски, както и останалото се изискуемо съдържание според цитираните разпоредби.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението, че договорът не отговаря на изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК. Съгласно посочената разпоредба, договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт- не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора.

За установяване размера на шрифта на договора пред настоящата инстанция е назначена съдебно- техническа експертиза. Съгласно заключението на СТЕ, шрифтът на договора е 12pt. В настоящия случай договорът за кредит за покупка на стоки или услуги и приложението към него за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта са сключени в писмена форма, по ясен и разбираем начин и на шрифт над 12, т.е. спазени са изискванията на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК. Действително представените сертификат за сключена застраховка "Защита на плащанията по кредитни карти" и ОУ към застраховката са на шрифт, който е по-малък от 12, за установяването на което съдът не се нуждае от специални знания. Въззивният съд намира обаче, че договорът за застраховка и ОУ към него не са част от договора за потребителски кредит, а касаят отношенията на кредитополучателя със застрахователното дружество по повод сключената застраховка, защитаваща плащанията по отпуснатия на кредитополучателя кредит, т.е. за тях не е приложима разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК. Ето защо, следва да се приеме, че процесният договор за потребителски кредит отговаря на изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК, противно на приетото от СРС.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите за нищожност на договора на основание чл. 22 от ЗПК, поради неспазването на изискванията на чл. 11, т. 11 и т. 12 от ЗПК, с оглед липсата на изготвен и предаден на заемателя погасителен план. Договорът съдържа погасителен план, в който вноските са конкретизирани, като за всяка вноска има данни за номер на вноската, размер, падежна дата и оставаща главница в лева. От това следва, че потребителският договор съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, съобразно законовото изискване на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК. Посочване на последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, не е необходимо за процесното правоотношение, тъй като лихвеният процент е фиксиран и не се влияе от промени на лихвата. От друга страна, законодателят не изисква изрично посочване каква част от погасителната вноска

представлява главница и каква лихва. Не е налице нарушение на правото на кредитополучателя да получи при поискване извлечение от сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящи плащания, поради което възражението за нищожност по чл. 11, ал. 1, т. 12 ЗПК е неоснователно.

Неоснователни са и оплакванията, че с оглед непосочването в договора за кредит от какви компоненти се формира годишния процент на разходите, то е налице основание за прилагане на разпоредбата на чл. 23 ЗПК. В процесния случай в договора за кредит размерът на годишния процент на разходите, както и общата дължима по договора за кредит сума към момента на сключването, са конкретно посочени. Конкретиката на случая сочи, че в договора е ясно посочено, че годишният процент на разходите се състои от годишния лихвен процент, а остатъкът представлява такси. Размерът на годишния процент на разходите по договора за кредит е в съответствие с императивното изискване на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Следователно наведените с жалбата в тази връзка доводи са неоснователни.

Първоинстанционният съд е достигнал до друг правен извод, което налага отмяна на обжалваното решение в обжалваната част и постановяване на друго, с което предявените иски за установяване съществуването на вземането на ищеца за договорна възнаградителна лихва и обезщетение за забава да бъдат уважени.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 21.06.2021 г., постановено по гр.д. № 48966 по описа за 2020г. на Софийския районен съд, 85 състав, в частта, в която са отхвърлени предявените от “БНП П. П.Ф. С.А. П.”, действащ чрез “БНП П. П.Ф. С.А.” клон България против С. П. Л. иски за установяване на вземането за главница по договора за кредит над сумата 626,26 лева до сумата 705,40 лева, за сумата 66,49 лева, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода 05.08.2017г.- 05.07.2018г. и за сумата 60.79 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 05.09.2017г.- 11.09.2019г., като вместо това постановява

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С. П. Л., с ЕГН ***** съществуването на вземането на “БНП П. П.Ф. С.А. П.”, действащ чрез “БНП П. П.Ф. С.А.” клон България, с ЕИК ***** за сумата 79,14 лева (формирана като разлика между сумата 705.40 лева и сумата 626.26 лева), представляваща главница по договор за кредит № CREX-14303329/ 27.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 25.09.2019г., до окончателното плащане на сумата, сумата 66,49 лева, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода 05.08.2017г.- 05.07.2018г. и за сумата 60.79 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 05.09.2017г.- 11.09.2019г., за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410

ГПК от 30.09.2019г. по ч.гр.д. № 54188 по описа за 2019г. на Софийския районен съд за 2020г.

В частта, в която е признато за установено по отношение на С. П. Л., с ЕГН ***** съществуването на вземането на “БНП П. П.Ф. С.А. П.”, действащ чрез “БНП П. П.Ф. С.А.” клон България, с ЕИК ***** за сумата 626,26 лева, представляваща задължение по договор за кредит № CREX- 14303329/ 27.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 25.09.2019г., до окончателното плащане на сумата, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 30.09.2019г. по ч.гр.д. № 54188 по описа за 2019г. на Софийския районен съд за 2020г., решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА С. П. Л., с ЕГН ***** да плати на “БНП П. П.Ф. С.А. П.”, действащ чрез “БНП П. П.Ф. С.А.” клон България, с ЕИК ***** още сумата 18,59 лева, представляващи направени в производството по ч.гр. дело № 54188 по описа за 2019г. на Софийския районен съд разноси, още сумара 130 лева, представляващи направени в производството по р.д. № 48966 по описа за 2020г. на Софийския районен съд разноси и сумата 475 лева, представляваща направени във въззивното производство разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____